

«Δεν μας ενδιαφέρει να “καταγγείλουμε” – Είμαστε σε έναν χωροχρόνο ελεύθερο» – Η Ελεάνα Γεωργούλη μιλά για τον «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟ» στο TheOpinion

O theopinion.gr/synenteykseis/den-mas-endiaferi-na-kataggeiloyme-eimaste-se-enan-chorochrono-eleythero-i-eleana-georgoyli-mila-gia-ton-algo-rythmo-sto-theopinion/

Δέσποινα Δαϊλιάνη

18 Απριλίου 2023

Η νέα παραγωγή του ΚΘΒΕ «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ»: Μια σουρεαλιστική περιπλάνηση μνήμης, σε σύλληψη – σκηνοθεσία κι ερμηνεία των Ελεάνα Γεωργούλη και Αλεξάνδρα Καζάζου, παρουσιάζεται, έως τα τέλη Απριλίου, στο Φουαγιέ της ΕΜΣ.

Από την πρώτη επαφή μου με την Ελεάνα Γεωργούλη γοητεύτηκα από τον τρόπο που καταφέρνει να μετουσιώνει τη σκέψη της επί σκηνής, συνδυάζοντας την πρωτότυπη δραματουργία, τη σωματικότητα και το παρόν σε μία «συνομιλία» με τα γεγονότα του παρελθόντος.

Και κάθε φορά, μου δίνει την ευκαιρία ή, μάλλον, μου επιτρέπει να «εισβάλλω» στο σκηνοθετικό της όραμα λίγο ακόμα. Στην προκειμένη περίπτωση, με «μύησε» σε έναν «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟ», μία παραγωγή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, λίγο διαφορετικό από αυτό που είχα στο μυαλό μου (και φαντάζομαι κι εσείς το ίδιο).

«Φέτος, είμαστε πολύ χαρούμενες που είμαστε στο Κρατικό. Γιατί γίνεται μία προσπάθεια πολύ ουσιαστικής ανασύνταξης του θεάτρου. Και το ρεπερτόριο είναι εξαιρετικό. Δηλαδή, όλη η επιλογή των παραστάσεων και οι καλλιτέχνες που τις πλαισιώνουν, στοιχειοθετούν με πολύ έντονο πλουραλισμό.»

Κι εγώ χαίρομαι, γιατί είναι πολύ σημαντικό ένα Κρατικό Θέατρο να “αγκαλιάζει” μία τέτοια ερευνητική πρόταση, όπως η δική μας. Θέλει σθένος, θέλει γενναιότητα κι αισθάνομαι ότι με τον προγραμματισμό που έχει κάνει, δεν έχει τίποτα να φοβηθεί», δηλώνει, μεταξύ άλλων, η Ελεάνα Γεωργούλη στο TheOpinion.

Ελεάνα, να ξεκινήσουμε την κουβέντα μας αποκωδικοποιώντας τον τίτλο: «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ».

Καταρχάς, πρόκειται για μία performance. Η διαφορά από μία θεατρική παράσταση είναι ότι η δραματουργία είναι πιο θραυσματική: δεν υπάρχει η ιστορία η πολύ στέρα, τα πρόσωπα, οι ρόλοι με αυτήν την έννοια. Αλλά είναι μια περιπλάνηση που έχει να κάνει, πιο πολύ, με μία πιο ανοιχτή φόρμα. Πιο εικαστική, αν θέλεις, και πιο αφαιρετική.

Ο «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ» προέκυψε σαν ιδέα αφενός από τον πυρήνα του σύγχρονου ανθρώπου που, εκ των πραγμάτων, μία ανθρώπινη ύπαρξη, πια, αποκωδικοποιείται σε cookies και preferences και αλγορίθμους. Οπότε, με έναν τρόπο, πώς βρίσκεται ο άνθρωπος παγιδευμένος σε μία σύγχρονη συνθήκη.

Αλλά ο δικός μας «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ», ένας νεολογισμός, έχει μία διαφορετική ορθογραφία. Έχει μία παύλα μετά το ΑΛΓΟ-, το πρώτο συνθετικό, υποδηλώνοντας το άλγος, την οδύνη. Και ο ΡΥΘΜΟΣ με υ όχι με ι, που είναι ο αριθμός, δίνοντας μία δεύτερη σημασία που είναι, κατά κάποιον τρόπο, αυτός ο ρυθμός του πόνου, ο ρυθμός της οδύνης.

Αυτή την φορά, όμως, στο κομμάτι της σύλληψης δεν είσαι μόνη...

Όχι, είμαι με την Αλεξάνδρα την Καζάζου. Ξεκίνησε από μία κοινή ανάγκη η δημιουργία της παράστασης με την Αλεξάνδρα. Και γι' αυτό έχουμε, με έναν τρόπο, μοιράσει κι όλο το κομμάτι της σύνθεσης. Η σύλληψη ήταν δική μας. Η σκηνοθεσία είναι από κοινού. Η ερμηνεία είναι των δυο μας.

Από 'κει κι έπειτα, εγώ συνέθεσα το πρωτότυπο κείμενο το οποίο, όμως, σε μεγάλο βαθμό, εκπορευόταν κι από τη διεργασία της πρόβας. Δηλαδή, δημιούργησα ένα θεατρικό κείμενο το οποίο συνδεόταν πάρα πολύ με την πρόβα. Δεν προϋπήρχε αυτής.

Δύσκολο, βέβαια, να συμπλέουν δημιουργικά δύο, εκ των πραγμάτων, διαφορετικές προσωπικότητες.

Αυτό ήταν ένα «στοίχημα» για εμένα και την Αλεξάνδρα. Μας «κέρδισε» η κοινή μας ανάγκη. Σκηνοθετούμε πολύ έντονα τα τελευταία χρόνια, αλλά και οι δύο είμαστε performer και, μάλιστα, με μία λειτουργία βαθιά σωματική. Είμαστε και οι δύο στο κομμάτι της εκπαίδευσης έντονα. Οπότε, τολμήσαμε να «συναντηθούμε» και να δούμε πώς θα λειτουργήσει αυτή η συνάντηση.

Δεν το ξέραμε. Δεν είχαμε υπάρξει ξανά ερμηνευτικά μαζί στη σκηνή. Και λειτούργησε πάρα πολύ όμορφα. Βρήκαμε, δηλαδή, τους κώδικες και τα εργαλεία, ώστε να συμβεί κάτι πολύ όμορφο και να αντιπροσωπεύει κι έναν κόσμο που μοιραζόμαστε και σε άλλα επίπεδα. Όπως, για παράδειγμα, το παρελθόν των γιαγιάδων μας.

Ποιος ο ρόλος της μουσικής στην performance αυτήν; Μια μουσική, μάλιστα, την οποία συνέθεσε ο Γιάννης Αγγελάκας.

Την πρωτότυπη μουσική σύνθεση, ναι, έχει κάνει ο Γιάννης Αγγελάκας. Είναι μία παράσταση στην οποία η μουσική παίζει πάρα πολύ κομβικό ρόλο, γιατί κάποια κομμάτια της παράστασης έχουν χαρακτήρα συναυλίας. Δεν είναι ένα μουσικό χαλί, μία ατμόσφαιρα η οποία δημιουργεί κάτι από πίσω, in the background που λέμε. Αλλά είναι μία μουσική η οποία πυροδοτεί αφήγηση και δράση: που αυτή η δράση αλλιώς δεν θα υπήρχε, αν δεν υπήρχε αυτήν η μουσική. Με αυτήν την έννοια υπάρχουν κάποια κομβικά κομμάτια στην παράσταση, όπου εμείς έχουμε είτε πρόζα είτε τραγούδι είτε ραπάρισμα πάνω στη μουσική του Γιάννη.

Κι ο Γιάννης, φυσικά, απ' την πλευρά του, ήταν πολύ κοντά σε όλη τη διαδικασία της πρόβας. Ερχόταν στην πρόβα, παρακολουθούσε και έγραφε πάνω σε αυτήν. Και το άλλο γοητευτικό που έκανε, είναι ότι συνέθετε, πολλές φορές, και τη μουσική μέσα στην πρόβα. Κι έχει κάνει και την εκτέλεση της μουσικής.

Η παρουσία του ήταν πολύ καίρια. Ο Γιάννης, επίσης, έπαιξε έναν πολύ όμορφο ρόλο, του «τρίτου ματιού». Ακριβώς επειδή ήμασταν οι δυο μας, το γεγονός ότι ήταν εκεί στις πρόβες –και φυσικά έχει μια απίστευτα οξεία ματιά ο ίδιος– το feedback του και η ματιά του, μας ώθησε σε πολύ γοητευτικές κατευθύνσεις.

Μοιράσου, μαζί μας, περισσότερες λεπτομέρειες για όσα πραγματεύεστε.

Μία πρώτη εικόνα έχει να κάνει με μία πόλη, χώρα των πρώτων παιδικών αναμνήσεων όπου μετά έρχεται μία καταστροφή και τη σαρώνει. Αυτή είναι η πρώτη εικόνα.

Μετά υπάρχει ένα πολύ μεγάλο χωρίο που λέγεται «Ασβέστης», που είναι, στην πραγματικότητα, μία ανασκαφή ενός σωματικού τάφου. Στην παράσταση δεν υποδηλώνεται χωροχρόνος, αλλά η ιστορία αυτή είναι εμπνευσμένη από τη Σφαγή της Σρεμπρένιτσα, στις αρχές του '90.

Ακολουθεί ένα μεγάλο χωρίο που αφορά τη γυναικεία αγωνιστικότητα και συνδέεται με τις ιστορίες των γιαγιάδων μας. Μία εικόνα απ' τη ζωή της δικής μου γιαγιάς, που ήταν στις φυλακές Αβέρωφ και την εικονική εκτέλεση που υπέστη, σαν μορφή βασανισμού. Και στη συνέχεια, μία ιστορία απ' τη γιαγιά της Αλεξάνδρας, που ήταν στον Εμφύλιο πάνω στο βουνό και σκότωσαν, δίπλα της, τη συντρόφισσά της, την αντάρτισσα.

Μία σειρά ιστοριών, ερωτικών, που συνδέουν το τότε με το τώρα και ταξιδεύουμε στην Κούβα και μετά σε ένα νοσοκομείο, που είναι μια ερωτική ιστορία με έναν απεργό πείνας.

Μετά ταξιδεύουμε σε μία δυστοπία ονειρική, σε έναν εφιάλτη και σε ένα γυναικείο μανιφέστο, που είναι και το φινάλε της παράστασης.

Πρόκειται, δηλαδή, για μικρές, αυτοτελείς ιστορίες οι οποίες, ωστόσο, με έναν τρόπο συνδέονται μεταξύ τους.

Ακριβώς. Πρόκειται για αυτοτελείς ιστορίες, μια σειρά επεισοδίων τα οποία είναι, πράγματι, αυτοτελή. Απλώς τα ενώνει ένα εσωτερικό νήμα, το οποίο έχει να κάνει με τη λειτουργία της μνήμης και της λήθης. Με τη λειτουργία της καταστροφής, μιας βαθιάς ιστορικής ή ανθρωπιστικής καταστροφής, όπως είναι μία γενοκτονία, ένας πόλεμος, ένας Εμφύλιος.

Είναι ένα στοιχείο βαθιά γυναικείο, που έχει να κάνει με τη γυναικεία αγωνιστικότητα. Ή το κομμάτι μιας απενοχοποιημένης γυναικείας σεξουαλικότητας. Ή με την πολυπλοκότητα των ρόλων της γυναίκας. Ή με τη μητρότητα και τις αγωνίες που αυτή γεννά. Αυτού του είδους είναι οι συνεκτικοί άξονες των αυτοτελών αυτών επεισοδίων.

Επειδή δεν μας ενδιαφέρει να «καταγγείλουμε», ακριβώς για αυτό στις ιστορίες αυτές, ενώ αντλούν από ντοκουμέντα, έχει αφαιρεθεί το στοιχείο του χωροχρόνου. Είμαστε σε έναν χωροχρόνο ελεύθερο, που ακούς μια αφήγηση που θα μπορούσε να είχε γίνει πριν δύο χρόνια ή τώρα ή θα μπορούσε να είχε γίνει και πριν πενήντα. Έχουν αφαιρεθεί τα στοιχεία που θα μας τοποθετούσαν χωροχρονικά κι έχει κρατηθεί ο πυρήνας, το «κουκούτσι» τους.

Καθώς ο «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ» ολοκληρώνει σιγά σιγά τον κύκλο του, θα τον δούμε, ενδεχομένως, και κάπου πιο «ανοιχτά»;

Ο «ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ» είναι μία παραγωγή του Κρατικού Θεάτρου. Αυτή τη στιγμή έχει φτιαχτεί κι έχει δομηθεί για κλειστό χώρο, γιατί το υλικό είναι εύθραυστο και χρειάζεται μια προστασία. Όπως, επίσης, ο ηχητικός του σχεδιασμός θέλει πολλή φροντίδα και μέριμνα.

Αλλά υπάρχει επιθυμία, κι από εμάς κι από την καλλιτεχνική διεύθυνση, να συνεχίσει το ταξίδι του. Οπότε, το επόμενο διάστημα, θα δούμε ακριβώς πώς· και στην Ελλάδα, αλλά και, ίσως, με μία επιφύλαξη και στο εξωτερικό.

Πληροφορίες

«ΑΛΓΟ-ΡΥΘΜΟΣ»: Μια σουρεαλιστική περιπλάνηση μνήμης

Φουαγιέ ΕΜΣ (Εθνικής Αμύνης 2)

Ημέρες και ώρες παραστάσεων: Παρασκευή στις 19:00 & 21:00, Σάββατο στις 19:00 & 21:00, Κυριακή στις 20:00

Για εισιτήρια, δείτε [εδώ](#)

Πληροφορίες – κρατήσεις στο Τ.: 2315 200 200 και στα εκδοτήρια του ΚΘΒΕ

Διάρκεια παράστασης: 80 λεπτά (χωρίς διάλειμμα)

Συντελεστές

Πρωτότυπο κείμενο: Ελεάνα Γεωργούλη

Σύλληψη – σκηνοθεσία: Ελεάνα Γεωργούλη, Αλεξάνδρα Καζάζου

Πρωτότυπη μουσική σύνθεση: Γιάννης Αγγελάκας

Μίξη – παραγωγή ήχου: Vlastur

Σκηνικά: Χρίστος Λάσκαρης, Βασίλης Χατζόπουλος

Σχεδιασμός κοστούμιών: Ελίζα Μοσχοπούλου

Κίνηση: Αλεξάνδρα Καζάζου

Φωτισμοί: Karol Jarek

Βοηθός σκηνοθέτη: Σπύρος Δέτσικας

Οργάνωση παραγωγής: Εύα Κουμανδράκη

Διανομή: Ελεάνα Γεωργούλη, Αλεξάνδρα Καζάζου